

maalet derhen, at Sagen ikke er af en saadan Natur, at den henhører under Domstolens Resfort. Statsmagtens øverste Repræsentant dengang har altsaa endelig kendt, at dette Spørgsmaal var en Sag, der henhørte under hans absolute Herredømme, og skulde afgjøres paa den Maade, han har afgjort den paa. Thinget har altid respecteret den Fortid, der ligger foran, hvorpaa vi støtte os, og den ærede Regjering, vi nu have, har ogsaa i dette Stykke fulgt os, og netop paa Grund af disse vore Principer afgjort Spørgsmaalet i Henhold til den da afgivne kongelige Resolution. Sagen har nemlig været andraget for Marineministeriet, som har svaret, at, da den kongelige Resolution af 1847 havde endelig afgjort dette Spørgsmaal derhen, at det ikke henhørte under Domstolens Resfort, kunde det efter de Principer, som vi fulgte, ikke henvises Sagen til Domstolene. Jeg troer, at vi ere forpligtede til ikke at desavouere Regjeringen, naar den følger vore Fodspor. Jeg skulde imidlertid ikke absolut modsætte mig Sagens Henvisning til Domstolene, hvis jeg havde nogen Tro om, at der i fjernteste Maade var steet de Paagældende Uret; men det er tværtimod min fulde Overbevisning, at den forrige Regjering har afgjort denne Sag under et Billighedshensyn, som man vist kun finder hos saa Regjeringer. Den kongelige Resolution af 1685, hvorpaa Andragerne støtte deres Paastand, siger udtrykkelig, at de Vedkommende skulde være berettigede til at have denne Skat af 2 Sk. pr. Commercelæst af ethvert indgaaende Stib, saalænge de holde Varderne tilbørlig vedlige, for at de væsentligt ved denne Indtægt kunde bestribe de dermed forbundne Omkostninger. Den lægger altsaa Vægt paa, at den ikke vil gjøre det til nogen Indtægt for den vedkommende Cier; den vil kun, at Cieren selv overtager Varderne, uden derved at lide nogen Skade, men at han skulde have nogen bestemt Fordeel deraf, det forvarer Resolutionen sig imod, idet den udtrykkelig siger, at det kun skal være til Omkostningers Bestribselse. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at disse Varder allerede var allerede før 1685, og da var en Statsindretning, men vare dengang forfaldne, og det blev paa Cierens Bøn overladt til ham,

at anskaffe og vedligeholde dem mod at faae disse Befordringerne erstattede, men dette var slet ingen lucrativ Bevilling. Naar nu Staten hæver denne Skat, efterat Varderne have vist sig at være unyttige, saa kan den Vedkommende ikke forlange mere, end at de Befordringer, han til den Tid maatte have sat sig i, i Tillid til, at faae dem dækkede ved de Afgifter, som det er ham tilladt at oppebære, blive ham erstattede; men, naar Staten ikke alene lader ham beholde sine anskaffede Varder, men endog siger til ham: jeg vil give Dig to Gange Saameget, jeg vil give Dig 2000 Rbd. — thi de kostede 1000 Rbd. —, da det er muligt, at Du har havt nogen Extra-Indtægt, som vi ikke pludselig ville tage fra Dig, saa troer jeg ikke, at den vedkommende Cier kan forlange Mere, og jeg troer, at Regjeringen har vist en høj Grad af Billighed. Hvis de ærede Andragere være fremkomne med nye yderligere Oplysninger efter den sidste kongelige Resolution eller efter Marineministeriets Resolution, kunde jeg ogsaa forstaae deres Andragende; men jeg har deri ikke fundet nogen anden ny Oplysning end den, at den tidligere Berettede til disse Varder i sine Underhandlinger har forlangt for Vardernes Nedlæggelse 5,000 Rbd., men de nærværende Andragere have forlangt 10,000 Rbd.; det er, troer jeg, den eneste Oplysning, der er meddeelt.

J. C. Larsen: Jeg troer, at der hersker en Feiltagelse i den ærede Rigsdagsmands sidste Bemærkning. Det er Fremstillingen i Collegialtidenden for 1848, der oplyser, at den daværende Cier, som ikke er den nærværende Andrager, havde fordret i Erstatning først 6000 Rbd. og senere 5000 Rbd., og dette er altsaa ikke nogen Oplysning, som er fremkommen i det nye Andragende. Det Spørgsmaal, hvor stor Erstatning der endeligen skulde bestemmes, er jeg aldeles ikke gaaet ind paa; Fleertallet i Udvalget har kun efter alle Omstændigheder antaget, at der syntes at være tilstrækkelig Anledning til at tvivle om den tilbudne Erstatningssums Tilstrækkelighed og Billighed, uden at man dog derom ligefrem kunde have en bestemt Mening, saa at Afgjørelsen maatte beroe paa nærmere Undersøgelse og Oplysning. Et Datum foreligger der dog, foruden